

ADVENT

Advent s bílou holí - o psu nemluvě

Víte, jak se u nás doma pozná advent?

Všude, kam to jen jde, zavěsím, postavím nebo posadím nějakého anděla.

Víte, jak se u nás doma poznají vánoce?

Navštívíme lidi, na které nikdo nemá čas.

Začíná prosinec a s ním takové zvláštní období. V celém kalendářním roce není podobné. Žádný měsíc nebo svátek nás tolik nevychyluje z kolejí, jako prosinec. V žádném měsíci nemáme tolik úkolů.

Musíme totiž:

uklidit byt, případně i chalupu, upéct cukroví, nakoupit dárky, ozdobit vánoční stromeček, zabalit dárky, darovat dárky, dostat dárky, rozbalit dárky, sníst to napečené cukroví, zaneřádit si uklizený byt a odstrojít stromeček. Pak si konečně můžeme oddechnout a těšit se, že příští vánoce nebudou tak brzy. Nakonec si stoupneme na váhu a sepíšeme další zaručeně přesný a účinný program hubnutí.

Slovo „advent“ znamená „očekávání“. Někdo očekává příchod Krista a kvůli tomu slaví oficiální den jeho narozenin. Někdo očekává slunovrat a tak raději ten čas tak nějak prolebedí, dokud slunce zas nezahřeje duši i zem pod nohama. Někdo čeká na návrat svého dětství a sentimentálních scének, a tak prožívá své virtuální vánoce s betlémem, vůní františků a s tolika pohádkami, co jich jeho televizní přístroj dokáže vychrlit.

A pak jsou tady řady splněných i nesplněných očekávání, která se koncentrují většinou do Štědrého dne, příležitostně i do dalších vánočních svátků. Někdo si myslí, že měl dostat lepší dárky, protože sám dal to nejlepší, co mohl a chtěl. Někdo očekává slušné až hřejivé zacházení od svých bližních. Někdy se dočká, někdy se nedočká, a pak se také nezachová hřejivě, potažmo slušně. Ten je zklamaný, že tamti nepřišli, tamti jsou našťvaní, že jiní přišli. Ten dává to a ten zas tohle a všichni dohromady nedávají nic. V nastalém chaosu výměny dárků a řečí, jakož i obžerné konzumace potravin a tekutin, si mnozí v duchu přísahají, že příští vánoce stráví na Sahaře nebo v podmořské říši korálových ostrovů.

A tak mám pro vás nápad.

Udělejte jen to, co nemusíte a přesto chcete! Udělejte jednu velkou radost sobě a deset radostí deseti bližním, kteří už dlouho žádnou radost neměli, a tak ji ani nečekají. Radost z neočekávaného bývá větší než z očekávaného.

Pozvěte svého psa - máte-li ho - na šíleně dlouhou vycházku, kde bude zcela neočekávaně puštěn z vodítka a ponechán sobě a lítání ve větru nebo snad i válení ve sněhu! A protože byste s puštěným psem mohli neočekávaně zabloudit, vezměte na vycházku ještě někoho, kdo už na takové pozvání dávno čeká. Možná, že vás teď hned nikdo nenapadá, ale určitě někde takový člověk je. A jestli není, tak si ho vymyslete. Třeba sousedku, z které znáte jen její posmutnělé „Dobrý den“, když vás potká na chodníku.

Pohovořte chvíli se svou bílou holí. Svěřte se jí třeba s tím, že jste ji nikdy neměli moc rádi, ale že oceňujete její skvělou službu, kterou koná pro vaši ochranu i poznávání světa. Řekněte jí i to, že se s ní chcete ještě víc skamarádit, že si jí vážíte, protože v ruce šikovného člověka dokáže pravé divy. Pochvalte ji za její věrnost a

pevnost, kterou jí leckterý člověk může závidět.

A když tohle všechno uděláte, možná si ani nevšimnete, že u sousedů už smaží kapra. Možná, že někoho, kdo je vám nablízku, jen tak mimochodem vyzvete, aby zapálil svíčku, zavěsil andělské zvonění, aby si s vámi v tom tichém cinkajícím usebrání vypil skleničku vína, poslechl hezkou hudbu anebo aby vám vyprávěl svůj příběh nebo vyslechl ten váš. A pak mu podejte ruku nebo ho obejměte, a řekněte třeba – „Požehnané vánoce“!

Delicie Nerková